

De volgende dag zijn ze alle drie vroeg wakker en staan ze klaar voor de school in hun leerlingenuniform. Ze wachten op de mannen van het dorp die dagelijks naar de stad gaan. Ze willen samen met hen gaan, omdat ze niet alleen de beek durven over te steken.

Deze dorpelingen gaan elke dag naar de stad om met de kaarten te spelen in het café. Dit is hun dagelijkse routine. Ze vertrekken met deze mannen en vertellen hen dat ze een borstel gaan halen in de stad, bij de ouders van hun leraar.

Na een tijdje stappen komen ze bij de rivier aan. Er is geen brug, dus zoeken ze een plek om over te steken. Ze springen ergens over twee rotsen en staan aan de overkant.

Nu ze aan de overkant zijn, staan ze in een gesloten kring, hoofd tegen hoofd, kijkend in elkaars ogen en zeggen ze: "Ooo! Het was een makkie."

Dit vertellen ze wel heimelijk onder elkaar, zodat de andere oudere reisgenoten het niet zouden horen. De rivier oversteken was voor hen best gemakkelijk. Ze konden heel goed ver over de rotsen springen. Dat was vlug voorbij. Ze hadden hierover het een en ander gehoord van anderen en waren daarom van tevoren erg bang om de rivier over te steken. Maar nu hebben ze een euforisch gevoel dat ze het kunnen en huppelend stappen ze verder achter deze mannen.

Na enkele uren komen ze eindelijk in de stad aan.

Ze stappen naar het stadscentrum. Daar in het centrum in de winkelwandelstraat wonen de ouders van hun leraar. Ze vragen even aan iemand het adres en gaan rechtstreeks daarheen om de borstel te vragen.

Na zo'n tweehonderd meter vinden ze het huis en kloppen op de deur.

Vooraleer de deur open is, zeggen ze tegen elkaar:

“Wie gaat het vragen?” zegt de ene.

“Gaat jij het vragen?” zegt de andere.

“Nee, jij?”

Op dat moment gaat de deur open en een vrouw staat in de deuropening. Ze is waarschijnlijk de zus van hun leraar. Ze ziet de jongens in hun schooluniform en vermoedt dat ze leerlingen van haar broer Zonox zijn.

Kemdar, haastig en stotterend zegt: “We... we komen de borstel halen.”

Hij is zo opgewonden dat hij vergeet om eerst even goedendag te zeggen. Maar hij is in ieder geval to the point.

Deze vrouw geeft hen onmiddellijk een veegborstel die een paar stappen achter haar in de gang tegen de muur staat. Het is een gewone veegborstel met een lange steel.

Ze draaien zich even schuin naar elkaar, geven een teken met hun hoofd en fluisteren: “Dit is maar een gewone veegborstel.”

Ineens zeggen ze alle drie tegelijk tegen deze mevrouw: “Nee, nee! We gaan onze klassen schilderen.”

Ze zegt met een glimlachende uitdrukking op haar gezicht: “Dit is het! Wij hebben geen andere borstel.”

Ze nemen dan deze veegborstel mee zonder verdere commentaar. Ze bedanken haar en gaan terug richting het centrum.

Maar wat nu!

Terwijl ze met de veegborstel in de hand door het centrum stappen, kijken de mensen opvallend naar deze jongens. Sommige mensen lopen zelfs glimlachend voorbij. Ze merken dit en vinden het nogal vervelend om hele tijd met die borstel in de hand rond te lopen.

Ze bespreken dit kort samen en beslissen wat ze gaan doen.

Ze vinden dat ze hier eigenlijk niets meer te doen hebben. Ze hebben de borstel alvast en kunnen teruggaan. Ze hoeven niet op de mannen van het dorp te wachten, aangezien zij meestal laat terugkeren. Ze zijn pas angekommen en zitten nog maar in het begin van hun kaartspel. De jongens wachten dus niet op hun oudere reisgenoten en bereiden zich voor om terug naar het dorp te gaan. Ze kunnen bovendien de beek zelf oversteken.

“Maar we hebben wel honger. We zullen eerst naar de bakker gaan en brood kopen,” zeggen ze.

Serdar en Destdar, ondanks hun grote honger, vinden het echter ongeleefd om met het geld van de leraar te betalen. “We zullen het hem teruggeven,” zeggen ze tegen hun vriend.

Maar Kemdar denkt anders dan zij, en bovendien heeft hij het geld, dus hij wil toch brood gaan kopen. Ze komen niet overeen, maar desondanks stappen ze samen naar de bakkerij. Ze kopen in de houtovenbakkerij een lekker stokbrood. Ze lopen vervolgens terug in de richting van het dorp. Als ze uit de stad zijn, willen ze van dat heerlijk vers brood eten. Maar Kemdar, die het brood in zijn hand houdt, eet het alleen. Serdar en Destdar willen ook van het brood eten en vragen hem een stukje, maar hij weigert en geeft hen niets. Hij houdt het alleen voor hem. Ze dringen even aan en krijgen slechts een klein hapje. De rest van het brood eet hij alleen op.

Ze vinden dit natuurlijk niet oké en niet zo leuk.

Na een lange tocht komen ze in de buurt van de beek. Ze horen al van ver het angstaanjagende geluid van het kolkende water. Ze hebben schrik, maar blijven rustig doorstappen tot aan de beek.

Maar... Wat zien ze nu?

Ze zien een wild stromende rivier in plaats van het rustige beek-